

Предиван свет принцеза

Текст: Данијела Роси
Илустрације: Симона Бурси

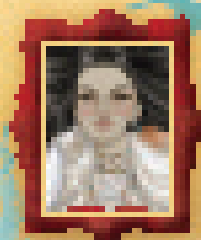
Превела
Дијана Радиновић

мала лагуна
www.malalaguna.rs

Добро дошли у предиван свет принцеа...

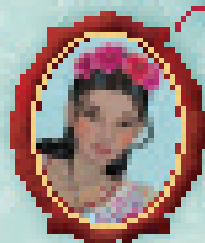
Путоваћете на
све стране света,
у опасне и
тајанствене
земље: од срца
старе Европе
до древног
Египта, од
бескрајних
кинеских
пољана до плавог
Карипског мора, од
ветровитих планина
на истоку до ледених
земаља на северу...
На свакој страници
упознаћете сјајне
јунакиње и сазнаћете
због чега су јединствене
и незаборавне. Свака од
њих има своју причу и
крије неку тајну...

Војн

Покахонџас

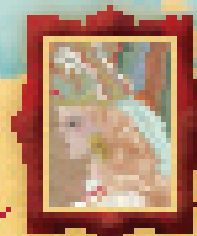

Маја

**Јесте ли спремни?
Затворите очи, спустите
прст на мапу и... отисните
се на пут!**

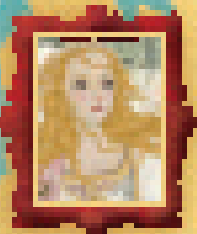
Снежна
краљица

Василиса

Тиневра

Анђелика

Мулан

Шехерезада

Брадамантиа

Нефертари

Бели Ђиљан

Анђелика

Лепотица без премца

Анђелика је трчала кроз шуму да побегне удварачима. Имала је заносну лепоту, блистала је као звезда Даница. Лице јој је било нежно и глатко, а усне и образи румени. Имала је дугу лепршаву косу, а једну је плетеницу обавијала око врата. Имала је црне очи и продоран поглед. Нико није могао да се одупре њеним дражима; сви су се заљубљивали у њу.

„Ја сам принцеза Анђелика, кћи краља Галафрона. Јесте, ја сам она принцеза што је путовала од Кине до Париза са братом Аргалијом. Вешта сам видарка и чаробница, а имам и тајно оружје... прстен! Јесте, тако је, прстен! Но то није било какав прстен: то је чаробан прстен који може да раскине све чини... и да ме учини невидљивом!“

Чим је Анђелика усред рата стигла са далеког егзотичног Истока, сви су витезови и краљеви полудели за њом. Пошто су се надметали за њену љубав, престали су међусобно да се боре. И на француском двору настало је расуло. Куд год би Анђелика прошла, сви мушкарци су падали пред њом на колена. Очајни, заљубљени и скроз опчињени њоме, сместа су заборављали на непријатеље, ратове, опсаде и све остало.

Анђелика је ходала између њих као богиња: свако ког би погледала лудо би се заљубио у њу. Краљ је решио да оконча то лудило и затворио је Анђелику у кулу. Тамо је на њу даноноћно пазио краљев син Намо. Прелепа заточеница имала је само једну жељу: да се врати кући. Напослетку је искористила тренутак пометње, ставила прстен и постала невидљива.

Кад је успела да изађе из куле, узјахала је свог коња и побегла. На путу је наишла на многе тешкоће: пила је воде из зачараног извора, па се заљубила у Реноа. Потом је пила из другог зачараног извора, па се одљубила. Гонили су је по шумама и горама, а напослетку су је отели гусари и приковали за морску стену. Храбри витез Рођеро прискочио јој је у помоћ и ослободио је. Док је ишла преко бојишта, Анђелика је наишла на једног рањеног пешака. Био је то млади Медоро, кога су оставили на пољу да умре. Анђелика се побринула за њега, а кад је младић повратио снагу, приказао јој се у свој својој лепоти. Није морала да пије са зачараног извора. Анђелика се заљубила у Медора и одбрала га за свог мужа и заштитника.

Гиневра

Бела Вила

У давна времена постојало је једно краљевство чији се дворца уздицао у блиставој бујној шуми. То се краљевство звало Кармелид, а њиме је владао мудри стари краљ Леодегранс. Краљ је имао ћерку коју су сви звали Бела Вила. Име јој је било Гиневра и била је права лепотица! Имала је дугу косу, чисто бело лице, усне црвене као трешње и смарагднозелене очи блиставе као звезде. Сви су је поданици волели јер је била и пуна врлина: била је паметна, скромна и блага.

Једног дана страшна претња надвила се над Кармелид: опсео га је Клаудас, безобзирни краљ Пусте земље. Краљ Леодегранс послао је гласника краљу Артуру, господару рата, да му помогне. Клаудас се таман спремао да изведе коначни напад кад је Артур стигао са својим витезовима и без по муке савладао непријатеља. Артур је победнички ушао у двор. Сви су му радосно клицали, а краљ је приредио гозбу у његову част. Гиневра, која је с највише куле посматрала одлучујућу битку, стрчала је до свог јунака и заплакала од среће. Држећи белу марамицу што је мирисала на јасмин, казала је краљу Камелота:

„Починути мораш, господару, после тако тешке битке. Седи и допусти ми да ти обришем лице.“

Краља Артура опчинила је мила Гиневра, толико да се силно заљубио у њу. И сама Гиневра непрестано је размишљала о одважном младом витезу, па су и њу свладале емоције. Напослетку је Мерлин, чаробњак који је био саветник краља Артура, запросио Гиневру у његово име.

Веридба је сместа објављена и свет је изашао на улице весело кличући. На дан венчања, престога дворана била је раскошно украшена венцима и шареним засторима. Убрзо су званице пристигле у двор: племићи и племкиње, витезови и даме, краљеви и краљице. Гиневрина венчаница била је сашивена од скупоцене оријенталне свиле проткане срмом. Коса јој је била уплетена у ситне плетенице прикачене шналама с драгуљима што су блистали на сунцу. Сва озарена од искреног дивљења свих присутних, млада је полако сишла низ степенице и пришла младожењи као да плеше.

Он ју је нежно ухватио за руку и обећао јој да ће је усрећити и заувек волети. Кад је прешла у Камелот, Гиневра је у мираз донела велики округли сто који је некад припадао њеном оцу. Тај је сто постао симбол њене владавине: Артур и Гиневра, краљ и краљица Британије.

Василиса

Мудра принцеза жаба

Некада давно у далеком руском царству живела је Василиса, премудра и прекрасна принцеза коју је завидни отац претворио у грозну жабу. Упркос њеном изгледу, принцезу су обећали Ивану, најмлађем од три сина једног краља. Кад га је Василиса први пут видела на дан венчања, замолила га је да јој не суди по изгледу, већ да јој верује.

Једног дана краљ је решио да испуши три снахе и види колико су веште. Тражио им је да му умесе колач и саткају ћилим. Иван се силно забринуо: како ће жаба урадити тако нешто? Сутрадан ујутру силно се изненадио кад је затекао врели колач који се пушио и савршено саткан ћилим, спремне и спаковане! Василиса се показала као најбоља, но кад је краљ позвао све снахе у свој дворac, Иван је оклевао. Оде ли тамо са женом жабом, сви ће му се ругати и смејати! Василиса га је, међутим, уверила да ће као и увек дотад све бити у реду.

Сутрадан се Иван запрепастио кад је у дворac ушла прекрасна госпа, на шта су сви занемели, па му пришла и пружила му руку. Била је то она, Василиса, и никако није била жаба. Како је то могуће? Шта се десило? Пред њим је стајала најлепша девојка коју је икад видео. Носила је смарагднозелену хаљину украшену сребрном и златном чипком, а дугу црвенкасту косу уплела је у плетеницу и украсила свиленим тракама. Иван је био пресрећан и после гозбе је похитао кући. Тамо је пронашао жабљу кожу. Без оклевања ју је бацио у ватру, а Василиса није стигла на време да га у томе спречи – штета је учињена.

„Мили мој царевићу, шта си то урадио? Само је још мало требало да се ослободим те ружне коже, па да будемо срећни! А сад морам да ти кажем збогом. Морам да одем у далеку земљу где нема људи: у двор бесмртнога Кошчеја!“

Кад је то рекла, Василиса се претворила у белог лабуда и винула кроз прозор. Царевић Иван, међутим, није одустао. Отиснуо се на дуго путовање у потрази за својом вољеном. Успут је стекао много пријатеља: једног медведа, патку, зеца, рибу и напошетку стару чаробницу! Старица му је рекла да се Василиса родила веома мудра, мудрија од свог оца. Он јој је завидео на мудрости, те ју је претворио у жабу. Уз помоћ чаробнице младић је успео да пронађе принцезу и збаци чини са ње. Василиса је научила Ивана да никад никоме не треба судити по изгледу и да треба да верује онима које воли јер га они никад неће изневерити.